

Το «μα και το αφου» της φτέρης.

Η λειτουργία της Φτέρης τώρα ατόφια φαίνεται από επάνω να υφαίνει. Χαλαρή, μυστική, πεφωτισμέ-νη, είν' η φωνή Θεού που αφουγκράζεται τι συμβαίνει.

Να αφήνει το σύννεφο.

Να αφήνει το πουλί που ανεβαίνει.

Να αφήσει τα φιλιά που σαν πουλιά κι αυτά θα δοξαστούν και θα μονάσουν

Να αφήσει το χρώμα του τριαντάφυλλου.

Να αφήσει το μέλι που αφόρητα αντιστέκεται στη ροή και στη συνέχεια.

Τους ποταμούς που τόσο γλυκά ευχαριστούν

τα περιβόλια που στροβιλίζονται στον άνεμο

το χώμα που ενώνεται με τ' άπειρο και κλαίει στη γέννηση

τους Βάκχες και τους Βίσονες και τα μεγάλα βουβάλια των χερσονήσων ν' αφήσει.

Να υφάνει,

με φωτεινό υφάδι κόκκινο το περσινό μας ανόμημα,

το φέτος και το εύχομαι.

Καλύτερα να μας σιωπούν να θυσιάσουμε το δικό μας. Να κελαηδούμε την Ανοιξη και να κοιμόμαστε

το Καλοκαίρι.

Καλύτερα να λυτρώνει το παιδί τη μάνα του και να ιδρώνει τον φονιά ο κλέφτης.

Σύννεφα που δεν σκεπάζονται δεν είναι σύννεφα

είναι βατήρες

βοηθήματα αέρηδων και εικασίες γερόντων

σαστίστε τώρα και να 'σου ο διάβολος.

Στα στρώματα που απλώσαμε μονάχα βούτηξε ο Κύριος και χορτάσαμε που φαίνεται το Ωραίο,

το θυμάσαι ;

το θέλαμε μαζί

το φυτέψαμε θνητό

και σπόριασε μονάχα

απ' το ΘΑ Του

ΘΑ να Του.

Το τουφεκάκι μου

Το τυφλό μου το τουφέκι,
Το δεσα στο δέντρο να το γιομίσω
Να σου και πέφτει ένα μήλο
Να στο γιομίσω εγώ; Με ρωτάει
Τις δολιοφθορές και τα αινίγματα να τα αφήσεις μήλο παλιόμηλο
Εσύ και το σινάφι σου μου το τυφλώσατε το τουφέκι μου
Εσύ και η παρέα σου στα δέντρα όλη μέρα χαζεύετε
Κι όταν γεράσω με κοροϊδεύετε
- -μα εγώ δεν είμαι μήλο είμαι ποταμός
κι αν είσαι ποταμός;
Δεν θα φυτρώσεις εσύ;
Δεν θα βγάλεις μάτια ξανά και ξανά;
-Κι αν θα βγάλω;
Αν θα βγάλεις θα παραβγούμε και θα με ποτίσεις νεράκι
Κι εκεί που θα λησμονώ
Θα μου φυτρώσεις στη ροή που δεν προλαβαίνω
Και θα με ξεστρατίσεις πάλι
Γι' αυτό σου λέω μήλο παλιόμηλο
Ασε με να γεμίσω το τουφέκι μου
Κι έπειτα ξαναπέφτεις